توراه أور • الباراشات מקץ • مامار 10

ביאור על הנ״ל

تفسير ما سبق: «اهتفي وابتهجي يا ابنة صهيون»

إهداء تكريمًا لـ

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ״ל

والد الريبي، ريب ليفي يتسحاق

LikuteiTorah.com
الباراشا الحاسيدية
/likuteitorah.com/ar/torah-ohr/mikeitz/10

1 ביאור על הנ״ל

إيضاح لما تقدّم.

2 ביאור ענין רני ושמחי בת ציון. הנה ציון לשון זכר ול׳ [ולשון] **נקבה שהוא בחינת דכר ונוקבא**

شرح معنى «رنّي وافْرحي يا ابنة صهيون». إن «صهيون» لفظٌ مذكّر ولفظٌ مؤنث، وهو مستوى أو جانب (bechinah, **בחינה**) الذكر (dechar, **דכר**) والجانب الأنثوي / صفة الملكوت (Nukva, **נוקבא**).

דהיינו יסוד דנוק׳ [דנוקבא] **(וירושלים הוא מל׳ שבמל׳ היא בחי׳ חותם כו׳ ובת ציון היינו כשיורדת לבי״ע לברר כו׳. ורני היינו שיומשך בחי׳ גבורות דאימא שהן בחינת רשפי אש והסתלקות מחמת התבוננו׳** [התבוננות] **בא״ס כו׳.**

أي أساس (Yesod, **יסוד**) في **נוקבא** (الجانب الأنثوي / الملكوت). (والقدس هي الملكوت (Malchus, **מלכות**) في الملكوت؛ وهي مستوى الختم، إلخ. وابنة صهيون هي [الملكوت] حين تهبط إلى عالم الخلق (Beriah, **בריאה**)، وعالم التكوين (Yetzirah, **יצירה**)، وعالم الفعل (Asiyah, **עשיה**)، لتنقّي، إلخ. و«رنّي» تعني استجلاب مستوى شدائد (Gevuros, **גבורות**) الأم (Imma, **אימא**)، أي الفهم (Binah, **בינה**)؛ وهي مستوى «شرر النار» والانسحاب، الناشئين عن التأمل في اللامتناهي (Ein Sof, **אין סוף**)، إلخ.)

ושמחי חסדים דאימא שהיא בחי׳ שמחה וגילוי אם הבנים שמחה כו׳. וביאור ענין זה יובן בהקדים לבאר ההפרש שבין מלאכים לנשמות.

و«افْرحي» هي إحسانات (Chasadim, **חסדים**) الأم، وهي مستوى الفرح والتجلّي: «أمّ الأبناء فرحة...». ويتضح شرح هذا الأمر بعد أن نبدأ ببيان الفرق بين الملائكة والنفوس.

הנה המלאכים אין להם רק בחי׳ רינה ולא שמחה שהרי אין להם עבודת ההמשכה מלמעלה למטה ע״י תומ״צ [תורה ומצות] **כו׳) הוא בחי׳ גבורות והסתלקות כל בעלי השיר יוצאין בשיר כו׳ יוצאין מן הכלי.**

إن الملائكة ليس لهم إلا مستوى الترنّم (rinah, **רינה**)، لا الفرح؛ إذ ليس لهم عمل إنزال النور من الأعلى إلى الأسفل بواسطة التوراة والوصايا (Torah, **תורה**؛ mitzvos, **מצוות**)، إلخ.) [والترنّم] هو مستوى الشدائد والانسحاب: «كل أصحاب الترنّم (shir, **שיר**) يخرجون بالترنّم...»؛ فهم يخرجون من الوعاء.

אך המלאכים אין להם בטול כלי שהגוף על עמדו עומד אלא שמתפעל כו׳. וזו היא בחי׳ רנה שהיא בחי׳ חיצוניות שהרנה הוא ספור שבחו של מקום.

لكن الملائكة ليس لديهم إبطال ذات الوعاء (**ביטול**, bittul)، إذ يظلّ الجسد قائماً في موضعه، ولا يحدث سوى أن يتأثّر، إلخ. وهذا هو مستوى الترنّم، وهو من البعد الظاهري (**חיצוניות**, chitzoniyus)، لأن الترنّم هو سرد ثناء **ה׳**.

3 **ועד״מ מי שעומד לפני המלך מה לו להגיד ולספר רק כשיצא לחוץ ידבר כדי להלהיב ולהלהיט כו׳**

على سبيل التشبيه: من يقف أمام الملك، ماذا عساه أن يقول ويروي؟ إنما يتكلم حين يخرج إلى الخارج، ليُشعل الحماسة ويؤجّجها، إلخ.

ויציאתם בשיר ותענוג שמתענגין במה שמרבין לספר בגדולת א״ס ב״ה ויוצאים ממקומם מעולם לעולם ומהיכל להיכל ומתכללין בהיכלות כו׳ ומרנני׳ [ומרננים / ומרננין] **בניגונים**

وخروجهم يكون بالغناء واللذة، إذ يلتذّون بالإسهاب في الحديث عن عظمة اللامتناهي (**אין סוף**, Ein Sof)، تبارك هو؛ ويخرجون من موضعهم، من عالم إلى عالم ومن حجرة إلى حجرة، ويندمجون في الأبهاء (**היכלות**, heichalos)، إلخ، ويرنّمون بالألحان.

כי הניגון הוא ענין התפעלות הלב שהוא רק המשכת קול בלא דבור שהקול הוא שיוצא מן הלב בלבד קודם שמתחלק בדבור הפה

فإن اللحن هو انفعال القلب؛ وليس إلا امتدادًا للصوت من دون كلام، لأن الصوت هو ما يخرج من القلب وحده، قبل أن ينقسم إلى كلام الفم.

ויש כמה מיני נגון הכל לפי האהבה יש אהבה בתענוגים ויש אהבה במרירות (שמתמרמר על ריחוקו מחמת האהבה הגדולה) ויש אשר נגעה עד הנפש כו׳ וכיוצא בזה.

وهناك أنواع شتى من الألحان، وكلٌّ بحسب الحب: فهناك «حبٌّ في اللذّات»، وهناك حبٌّ ممزوج بالمرارة (إذ يتألم المرء لبُعده بسبب عِظَم الحب)، وهناك [حبّ] بلغ حتى النفس، إلخ، وما شابه ذلك.

ודרך כלל היא בחי׳ אהבה שהאהב׳ [שהאהבה] **כוללת כל הבחי׳ יומם דאזיל עם כולהו יומין עננא דאהרן כו׳.**

وعلى وجه العموم، فهذا مستوى الحب، لأن الحب يشمل جميع المستويات: «نهارًا» (**יומם**, yomam)، الذي يسير مع جميع الأيام؛ و«سحابة هارون» (**אהרן**)، إلخ.

וכמו שלא היה רק ענן א׳ בזכות אהרן ואעפ״כ [ואף על פי כן] **הם ז׳ ימי סכות ז׳ מקיפים שמתחלקים חסד שבחסד גבורה שבחסד כו׳.**

وكما لم تكن هناك إلا سحابة واحدة بفضل هارون، ومع ذلك فهي تضمّ سبعةً: أيام عيد سوكوت (Sukkos, **סכות**) السبعة، أي سبعة [أنوار] محيطة (makifim, **מקיפים**)، تنقسم إلى الإحسان من الإحسان، والشدة (Gevurah, **גבורה**) من الإحسان، إلخ.

4 **והנה רנה זו היא בחי׳ גבורות דאימא שהיא האהבה מחמת ריחוק כי לפי הריחוק כך תגדל האהבה וההמשכה ממטה למעלה ביתר שאת להיות נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות כו׳. ונפשי אויתיך בלילה.**

والآن، فإن هذا النشيد هو مستوى قوى التقييد (Gevuros, **גבורות**) لدى الأم (Imma, **אימא**)، أي الفهم (Binah, **בינה**)، وهي المحبة الناشئة عن البُعد؛ فبقدر البُعد تزداد المحبة والامتداد من الأسفل إلى الأعلى، بقوة أشد، حتى «تشتاق نفسي، بل تذوب شوقًا إلى الأفنية»...، و«بنفسي أشتاق إليك في الليل».

בלילה דוקא שלא שייך להיות מתאוה אא״כ [אלא אם כן] **חסר לנפשו הדבר ההוא שמתאוה אליו והשגת׳ ריחוק זה הוא מ״ש וצדקתך ירננו וזכר רב טובך יביעו. כי זכר והארה מרב טובך כו׳.**

«في الليل» تحديدًا، إذ لا يمكن أن يشتاق المرء إلا إذا افتقدت نفسه الشيء الذي تشتاق إليه. وإدراك هذا البُعد هو ما جاء في الآية: «وينشدون ببرّك»، و«ويذيعون ذكر كثرة خيرك»؛ لأن [ذلك] ذكرٌ وإشراقٌ من كثرة خيرك، إلخ.

5 **וכמה צמצומים עד שנמשך בבחי׳ צדק מלכותא קדישא. ואי לזאת נכספה וגם כלתה נפשם ובטלה לאוא״ס** [לאור אין סוף] **השוכן ומתלבש בבחינת מל׳ כי אליו ולא למדותיו.**

و[توجد] انكماشات كثيرة (tzimtzumim, **צמצומים**) إلى أن يُنزَل إلى مستوى العدل (Tzedek, **צדק**)، أي الملكوت المقدّس (Malchus, **מלכות**). لذلك تتوق نفوسهم وتتحرّق شوقًا، وتكون في حالة إبطال الذات (bittul, **ביטול**) أمام النور اللانهائي (Or Ein Sof, **אור אין סוף**) الذي يسكن ويتلبّس بمستوى الملكوت؛ فإنما التوجّه [يكون] إليه، لا إلى صفاته.

רק שאין השגתם באור א״ס אלא במה שנתלבש בבחי׳ מל׳ להיות מלך שמו נק׳ עליהם שזהו חיותם וקיומם כו׳.

غير أن إدراكهم للنور اللانهائي (**אור אין סוף**) لا يتناول إلا ما تلبّس بمستوى الملكوت (**מלכות**): أن يكون ملكًا، وأن يُدعى اسمه عليهم؛ فهذا هو قوة حياتهم ووجودهم، إلخ.

6 **ובזה יובן ענין רננא ברמשא מדת לילה שהמל' כשיורדת לבי"ע ובוקעת המסך כו' הנה מחמת ריחוקה כתיב אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט כו'.**

وبهذا نفهم معنى «الغناء في المساء» (renana be-ramsha **،רננא ברמשא**)، أي صفة الليل: فعندما تهبط الملكوت (**מלכות**، Malchus) إلى عوالم الخلق (**בריאה**، Beriah)، والتكوين (**יצירה**، Yetzirah)، والفعل (**עשיה**، Asiyah)، وتخترق الحاجز (**מסך**، masach)، إلخ، فإنه بسبب بعدها ورد: «يا **אלקים**، لا تصمت؛ لا تسكت ولا تهدأ...».

ואזי היא בבחי' רינה וזמרה. וכמ"ש נתן זמירות בלילה. וזמרה זו היא התשוקה להתכלל למעלה מתרפקת על דודה כו'.

وحينئذ تكون في حالة الغناء والإنشاد، كما ورد: «الذي يمنح الأناشيد في الليل». وهذا الإنشاد هو التوق إلى الاندماج في الأعلى، «متكئة على حبيبها...».

ולכן עבודת המלאכים ג"כ ברינה שהרי נמשכים מבחי' מל' ומל' דבריאה הוא מקור וחיות המלאכים דבריאה. ומל' דיצירה וכו'.

لذلك تكون خدمة الملائكة أيضاً بالغناء، إذ إنهم ينبثقون من مستوى الملكوت؛ فالملكوت في عالم الخلق مصدر الملائكة في عالم الخلق وقوة حياتهم، وكذلك الملكوت في عالم التكوين، إلخ.

אך המלאכים אין להם אלא בחי' רינה בלבד לפי שאין מקורם אלא בחי' מל' בלבד. משא"כ נש"י [נשמות ישראל] **הם כלולים מכל הפרצופים** (**נעשה אדם בצלמנו**) **או"א** [אבא ואימא] **זו"נ** [זעיר אנפין ונוקבא].

لكن الملائكة ليس لهم إلا مستوى الغناء وحده، إذ إن مصدرهم ليس إلا مستوى الملكوت وحده. أما نفوس إسرائيل، فليست كذلك؛ إذ إنها تضم جميع التشكيلات (**פרצופים**، partzufim) («لنصنع الإنسان على صورتنا»): الأب والأم (**אבא ואמא**، Abba v'Imma)، أي الحكمة (**חכמה**، Chochmah) والفهم (**בינה**، Binah)، والوجه المصغّر (**ז"א / זעיר אנפין**، Z'eir Anpin)، والجانب الأنثوي / صفة الملكوت (**נוקבא**، Nukva).

ולכן יש להם ג"כ בחי' שמחה היא בחי' המשכה מלמעלה למטה בתומ"צ [בתורה ומצות] **רמ"ח איברין דמלכא ט"ס** [ט' ספירות] **דז"א**

لذلك يكون لهم أيضاً مستوى الفرح، وهو مستوى التنزيل من الأعلى إلى الأسفل من خلال التوراة (**תורה**، Torah) والوصايا (**מצוות**، mitzvos): «أعضاء الملك الـ248»، أي الصفات المنبثقة (**ספירות**، Sefiros) التسع للوجه المصغّر.

כי טפ״ט [ט׳ פעמים ט׳] **הם פ״א וג״פ** [וג׳ פעמים] **פ״א שבכל ספי׳** [ספירה / ספירות] **יש ג׳ כלים פנימי חיצון תיכון הם רמ״ג וה״ח** [וה׳ חסדים] **(דאימא) המגדילים הם רמ״ח.**

إذ إن تسعة في تسعة تساوي 81؛ وثلاثة في 81، لأن في كل صفة منبثقة ثلاثة أوعية: داخلياً وخارجياً ومتوسطاً، تساوي 243؛ ومع الإحسانات الخمسة (**חסדים**، Chasadim) التي تنمّيها، يصبح المجموع 248.

והמשכה זו בז״א אורייתא מחכמה נפקת ושרשה למעלה מן החכמה תר״ך עמודי אור שבכתר היא גלגלתא ומו״ס [ומוחא סתימאה] **דא״א.**

وهذا التنزيل يكون في الوجه المصغّر: «فإن التوراة تصدر عن الحكمة»، وأصلها فوق الحكمة، في أعمدة النور الـ620 في التاج (**כתר**، Keser)، وهي الجمجمة (**גלגלתא**، Gulgalta) والدماغ المستتر (**מוחא סתימאה**، Mocha Stima'ah) لأريخ أنبين (**אריך אנפין**، Arich Anpin).

וכל האורות נמשכין בז״א כל ארחות הוי״ה כו׳. פי׳ ארחות להיות הוי״ה כו׳ הם בחי׳ תרי״ג ארחין מחיוורתי כו׳.

وتُنزل جميع الأنوار إلى الوجه المصغّر: «كل مسالك **ה׳**...». أي إن «المسالك» هي مسالك لتجلّي **ה׳**، إلخ؛ وهذه هي مستوى المسالك الـ613 المنبثقة من «البياض»، إلخ.

ונש״י [ונשמות ישראל] **הם המקבלים כל האורות הנמשכי׳** [הנמשכים / הנמשכין] **בז״א מלמעלה מעלה מכל הבחי׳ לפי שהם כלולים מהכל כו׳ כנ״ל. וזהו עבדו את ה׳ בשמחה להיות נמשך הוי״ה מלמעלמ״ט** [מלמעלה למטה]**.**

ونفوس إسرائيل هي التي تتلقى جميع الأنوار التي تُنزَّل إلى الوجه المصغّر (**ז"א / זעיר אנפין**, Z'eir Anpin) من أرفع المستويات قاطبة، لأنها مشتملة على كل شيء، إلخ، كما سبق بيانه. وهذا هو [المقصود بـ] «اخدموا **ה׳** بفرح»: أن يُستمدّ اسم **ה׳** (Havayah) من الأعلى إلى الأسفل.

אך מ״מ באו לפניו ברננה. שא״א לבא אל המלך דהיינו להתכלל ממטלמ״ע [ממטה למעלה] **אלא בבחי׳ רננה ברמשא מדת לילה.**

ومع ذلك، «ائتوا أمامه بالترنّم»: إذ لا يمكن المجيء إلى الملك، أي الاندراج فيه من الأسفل إلى الأعلى، إلا من خلال مرتبة الترنّم، «ترنّم المساء»، صفة الليل.

וצדקתך ירננו בחי' צדק בלבד (שאין העלאת מ"ן [מיין נוקבין] **של התחתונים מגיע רק עד המל')**

«ويترنّمون بعدلك»: مرتبة «العدل» (Tzedek ,**צדק**) وحدها، لأن رفع المياه الأنثوية (**מים נוקבין**, mayin nukvin [«المياه الأنثوية»]) على أيدي الكائنات السفلى لا يبلغ إلا الملكوت (**מלכות**, Malchus).

אבל המשכה מלמעלמ"ט [מלמעלה למטה] (**הוא עד"מ שיבא המלך לכאן**) **הנה מאליו וממילא נמשך אור א"ס שלמעלה מעלה והיו הדברים האלה אשר אנכי מי שאנכי מצוך כו':**

لكن [مع] الاستمداد من الأعلى إلى الأسفل (وهذا، على سبيل المثال، كما لو أن الملك أتى إلى هنا)، فإن النور اللانهائي (**אור אין סוף**, Or Ein Sof)، الذي يعلو علوًّا بعيدًا جدًا، يتنزّل من تلقاء نفسه وبصورة تلقائية: «وهذه الكلمات التي أنا، مَن أنا، أوصيك بها تكون...»

7 **ועתה נבא לביאור וטעם הפסוק הנה כשהמל' במקומה באצי' היא נק' ציון. כי ציון מל' סימן וחותם לפי שאז היא מקבלת כל האורות שלמעל'** [שלמעלה] **ממש הנמשכים בז"א בבחי' יסוד דילה נקודת ציון כו'.**

والآن نأتي إلى شرح الآية وبيان معناها. حين تكون الملكوت (**מלכות**, Malchus) في موضعها في عالم الانبثاق (**אצילות**, Atzilus)، تُسمّى «صهيون» (**ציון**, Tziyon)، لأن «صهيون» مأخوذة من لفظ يدل على العلامة والخاتم (**ציון**, tziyun)، إذ إنها تتلقى عندئذٍ جميع الأنوار التي هي في العلوّ حقًا، والتي تُجذب إلى الوجه المصغّر (**ז"א / זעיר אנפין**, Z'eir Anpin)، في مستوى أساسها (**יסוד**, Yesod)، أي «نقطة صهيون»، إلخ.

דהיינו בחי' תומ"צ [תורה ומצות]**. כי עיקר בחי' מצוה הוא במל' שהרי על ידה בא לידי גילוי בפו"מ** [בפועל ממש] **כו' שביאור המצוה איך ומה היא הוא בז"א וקיום המצוה היא במל'.**

أي مستوى التوراة (**תורה**, Torah) والوصايا (**מצוות**, mitzvos). فالجانب الأساسي من الوصية (**מצוה**, mitzvah) يكمن في الملكوت، لأنها بواسطتها تظهر في الفعل العملي، إلخ؛ فشرح الوصية، أي ما هي وكيف تكون، يكون في الوجه المصغّر، أما تنفيذ الوصية فيكون في الملكوت.

8 **וכגון ענין קדש לי כל בכור שהביאור הוא ענין התלבשות חכמה כו'. והקיום בפו"מ** [בפועל ממש] **הוא ע"י קלף הגשמי והנחה על היד והראש כו'.**

فمثلًا، في شأن «قدّس لي كل بكر»: فشرحه هو مسألة تلبّس الحكمة (**חכמה**, Chochmah)، إلخ؛ وأما تحققه بالفعل العملي فيكون بواسطة الرقّ المادي ووضع التفيلين على الذراع والرأس، إلخ.

ולכן הוא בחי׳ ציון וחותם שנחקקים בה כל האורות עליונים בחי׳ חכמה שבקדש לי כל בכור כו׳ נמשך ע״י הקיום בפו״מ [בפועל ממש]**.**

ولذلك فهذا هو مستوى «صهيون» والختم، الذي تُنقش فيه جميع الأنوار العلوية: فمستوى **חכמה** في «قدّس لي كل بكر»، إلخ، يُستمدّ من خلال التحقق بالفعل العملي.

וזהו ענין מצות צריכות כוונה שהמצוה היא הקיום בפו״מ [בפועל ממש] **והכוונה הוא בחי׳ האורות עליונים הנמשכין כו׳ (וכשמקבלת כל האורות אזי היא בבחי׳ שמחה)**

وهذا هو معنى قولهم: «الوصايا (**מצות**, mitzvos) تحتاج إلى النية»: فالوصية هي التحقق بالفعل العملي، والنية هي مستوى الأنوار العلوية التي تُستمدّ، إلخ. (وعندما تتلقى جميع الأنوار، تكون عندئذٍ في حالة فرح.)

אך כשיורדת לבי״ע (שהוא בבחי׳ רנה וזמירות בלילה רננא ברמשא כנ״ל) אזי נק׳ בת ציון שאז היא יורדת ובוקעת המסך להתלבש בע׳ [בשבעים] **שרים כדי להכניעם כענין ומלכותו בכל משלה.**

ولكن عندما تنزل إلى عوالم الخلق (**בריאה**, Beriah) والتكوين (**יצירה**, Yetzirah) والفعل (**עשיה**, Asiyah) (وهي في حالة ترنّم وأناشيد في الليل، و«ترنّم في المساء»، كما تقدم)، تُسمّى عندئذٍ «ابنة صهيون»؛ لأنها تنزل آنذاك وتخترق الحاجز (**מסך**, masach) لتتلبّس بالأمراء السبعين وتُخضعهم، كما في قوله: «ويسود ملكوته على الجميع».

והנה עיקר ירידתה הוא בזמן הגלות גלו לאדום שכינה עמהם שאז הוא בבחי׳ דבור הנפרד מהקול.

أما نزولها الأساسي فيكون في زمن المنفى: «نُفوا إلى أدوم، والحضور الإلهي (**שכינה**, Shechinah) معهم»؛ إذ تكون حينئذٍ في حالة كلام منفصل عن الصوت.

9 **ועי״כ** [ועל ידי כך] **נפשי אויתיך בלילה בגלות ומתרפקת על דודה כו׳.**

وبهذا، «بنفسي أشتاق إليك في الليل»، في المنفى، و«متكئة على حبيبها...».

אבל בזמן בהמ״ק [בית המקדש] **ותרב חכמת שלמה דקיימא סיהרא באשלמותא. לא היתה המלכות יורדת בעצמה לבי״ע לברר כו׳ רק הבירורין נעשו ע״י ישראל בקרבנות שהיה העשן כו׳. והקרבנות היו אשה ריח ניחוח כו׳ ונעשה יחוד עליון באצילות.**

لكن في زمن الهيكل المقدس، «وزادت حكمة سليمان (**שלמה**)»، حين «وقف القمر في كماله»، لم تهبط الملكوت بنفسها إلى عوالم الخلق (**בריאה**, Beriah) والتكوين (**יצירה**, Yetzirah) والفعل (**עשיה**, Asiyah) لتنقّيها، وما إلى ذلك؛ بل أُنجزت التنقيات بواسطة إسرائيل من خلال القرابين، التي كان فيها الدخان، وما إلى ذلك. وكانت القرابين «قربانًا ناريًا، رائحةَ رضا...»، فتحققت وحدة علوية في عالم الانبثاق (**אצילות**, Atzilus).

וממילא היו מוכנעים וכפופים להקדושה כו׳. ותמיד היו מיחדים השכינה למעלה כו׳. ולכן לא נק׳ בת ציון אלא בזמן הגלות.

ونتيجة لذلك، خضعت القوى الواقعة خارج القداسة لها وانقادت إليها [القوى الواقعة خارج القداسة]، وما إلى ذلك. وكانوا [إسرائيل] يوحّدون الحضور الإلهي (Shechinah ,**שכינה**) في العلو باستمرار، وما إلى ذلك. ولذلك لا تُسمّى «ابنة صهيون» إلا في زمن المنفى.

וע״כ בא הנביא לנחם שאעפ״כ [שאף על פי כן] **לע״ל** [לעתיד לבוא] **תהי׳** [תהיה] **רני ושמחי (ולא עוד אלא שתתעלה בעילוי רב עד שתהיה בב׳ הבחינות יחד).**

ولذلك جاء النبي ليعزّيها: فمع ذلك، سيكون في الزمن الآتي «غنّي وافْرحي» (وليس هذا فحسب، بل سترتفع ارتفاعًا عظيمًا حتى تكون في المستويين معًا).

והענין כי הנה יש אתעדל״ע [אתערותא דלעילא] **גם בלא אתעדל״ת** [אתערותא דלתתא]**. למעני למעני אעשה שהרי אתעדל״ת** [אתערותא דלתתא] **הוא בפסוד״ז** [בפסוקי דזמרה] **וק״ש** [וקריאת שמע] **כו׳ ויש המשכת המצות קודם לכן כמו טלית כו׳.**

والأمر أن هناك بالفعل استثارة من الأعلى (isarusa dileila ,**אתערותא דלעילא**) حتى من دون استثارة من الأسفل (**אתערותא דלתתא**, isarusa dilesata): «من أجلي، من أجلي أفعل [ذلك]». فالاستثارة من الأسفل تكون في مقاطع التسبيح (**פסוקי דזמרה**, Pesukei deZimra) وقراءة إعلان الإيمان (**שמע**, Shema)، وما إلى ذلك؛ كما أن إنزال الفيض بواسطة الوصايا (**מצוות**, mitzvos) يبدأ قبل ذلك، مثل وشاح الصلاة (**טלית**, tallis)، وما إلى ذلك.

רק שההפרש הוא שאינו יורד ונמשך מלמעלה אלא בבחי׳ חיצוניות. אבל בבחי׳ פנימיות באו לפניו. לפניו היינו פנימית ברננה דייקא.

لكن الفرق هو أن ذلك لا يهبط ولا يُستمدّ من الأعلى إلا في البعد الظاهري (**חיצוניות**, chitzoniyus). أما في البعد الباطني (**פנימיות**, pnimiyus)، فـ«تعالوا أمامه»؛ و«أمامه» (**לפניו**, lefanav) تعني الباطن؛ و«بالترنّم» تحديدًا.

10 **ולע״ל** [ולעתיד לבוא] **הנני בא ושכנתי בתוכך ממש. והיינו בחי׳ נאם ה׳ בחי׳ דבור כענין שכינה מדברת מתוך גרונו של משה.**

وفي الزمن الآتي: «ها أنا آتٍ وأسكن في وسطك»، حقًّا. وهذا هو مستوى «قول **ה׳** (**נאם**, ne'um)»، أي مستوى الكلام، كما في قولهم: «الحضور الإلهي (**שכינה**, Shechinah) يتكلم من حنجرة موسى (**משה**)».

וכענין ונתתי מטר ארצכם כו'. ונתתי עשב כו' שאומר כל אדם בק"ש [בקריאת שמע] **ע"י שבא לבחי' מס"נ** [מסירות נפש] **באחד ובכל מאדך הרי נעשה ודברי אשר שמתי בפיך כו'.**

وكما في قوله: «سأعطي مطر أرضكم...»، «وسأعطي عشبًا...»، وهما من الكلمات التي يقولها كل إنسان في تلاوة **שמע** (Shema). ومن خلال بلوغ مرتبة التضحية بالنفس (**מסירות נפש**, mesirus nefesh) عند «واحد» و«بكل قوتك»، يتحقق قوله: «وكلامي الذي جعلته في فمك...».

11 **ועז"נ** [ועל זה נאמר] **האלהים יעננו בקול בקולו ש"מ** [של משה] **כו'. הנני בא מלמעלה למטה מאתעדל"ע** [מאתערותא דלעילא] **הנני אני בעצמי למעלה מעלה.**

وعن هذا قيل: «فأجابه **ה'** بصوت»: بصوت موسى (**משה**)، إلخ. «ها أنا آتٍ»: من الأعلى إلى الأسفل، من استثارة من الأعلى (**אתערותא דלעילא**, isarusa dileila). «ها أنا» (**הנני**, hineni): أنا بنفسي، في أعلى العلو.

ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד. דהיינו מפנימית עתיק שהיא פנימית א"א כו' שם יהי' [יהיה] **מעלת משיח כו'.**

«ينجح عبدي، ويرتفع ويُرفع، ويسمو جدًا». أي من البعد الباطني (**פנימיות**, pnimiyus) لعتيق (**עתיק**, Atik [القديم])، وهو البعد الباطني للوجه الطويل (**אריך אנפין**, Arich Anpin)، إلخ؛ هناك تكون رفعة **משיח** (Moshiach)، إلخ.

12 **ועי"ז ולציון יאמר איש ואיש יולד בה איש סתם. אשה מזרעת תחלה יולדת זכר. ואיש המשכה בוי"ו מאיש העליון כו'.**

ومن خلال ذلك: «وعن صهيون يقال: رجل ورجل وُلد فيها». «رجل» من غير تقييد: «إذا أفرزت المرأة بذرتها أولًا، ولدت ذكرًا». وأما «ورجل»، فإفاضة عبر [الحرف] **וי"ו** (vav) من الرجل العلوي، إلخ.

כי והוא יכוננה עליון דהיינו כי ונחה עליו רוח ה' כו'. והריחו כו'. חוטמא דפרדשקין כו'.

لأن «والعليّ نفسه سيؤسسها»؛ أي: «وستحلّ عليه روح **ה'**...»، و«وسيُجعله يشمّ...»، و«أنف (**חוטמא**, chotma) الـ(**פרדשקין**, pardashkin)...».

ולפי שהוא יכוננה עליון לפיכך יהי' [יהיה] **הכל בחינת איש. איש ואיש יולד כו'. ולכן תהי'** [תהיה] **רנה ושמחה אפי'** [אפילו] **בת ציון בחי' שנק' בת.**

وبما أن «العليّ نفسه سيؤسسها»، فسيكون كل شيء في مستوى «الرجل»: «رجل ورجل وُلد...». ولذلك سيكون غناء وفرح حتى [في] «ابنة صهيون»، أي المستوى الذي يُسمّى «ابنة».

איש מזריע תחלה יולדת בת נקבה (שבחינת בת שמקבלת מאתעדל״ע [מאתערותא דלעילא] **תתעלה מאד שתקבל מאתעדל״ע** [מאתערותא דלעילא] **העליונה כי והוא יכוננה עליון כו׳ כנ״ל.**

«إذا أفرز الرجل بذرتَه أولًا، ولدت» بنتًا، «أنثى». (فإن مستوى «الابنة»، الذي يتلقى من استثارة من الأعلى (**אתערותא דלעילא**, isarusa dileila)، سيرتفع كثيرًا، بحيث يتلقى من الاستثارة الأسمى من الأعلى؛ لأن «العليّ نفسه سيؤسسها»، إلخ، كما ذُكر أعلاه.)

וע״כ תהי׳ [תהיה] **רני ושמחי ביחד שהן בחי׳ העלאה והמשכה בבחי׳ א׳ שגם בבחי׳ שמחה היא ההמשכה שמלמעלה תהי׳** [תהיה] **רנה כו׳).**

ولذلك سيكون «رنّي وابتهجي» معًا، وهما مستويا الارتقاء والإفاضة إلى أسفل، في مستوى واحد؛ إذ سيكون الغناء حاضرًا حتى في مستوى الفرح، الذي هو إفاضة من الأعلى، إلخ.)

וזהו ענין נ״ח שמצותה על פתח הבית מבחוץ ברה״ר [ברשות הרבים]**. כי הפתח הוא פתחו לי שערי צדק וצדקתך ירננו ומחוץ לפתח הוא בי״ע והדליקו נרות בחצרות קדשך כו׳.**

وهذا هو شأن مصباح **חנוכה** (Chanukah)، إذ إن الوصية (**מצוה**, mitzvah) فيه أن يوضع عند مدخل البيت، من الخارج، في المجال العام. فالمدخل هو «افتحوا لي أبواب العدل» و«يترنّمون بعدلك»، وخارج المدخل عوالم الخلق (**בריאה**, Beriah)، والتكوين (**יצירה**, Yetzirah)، والفعل (**עשיה**, Asiyah): «وأوقدوا مصابيح في ساحات قدسك...».

ואפי׳ [ואפילו] **ברה״ר** [ברשות הרבים] **כו׳. ושם ממשיכין הנ״ח שהוא ענין יחוד אור ושמן ופתילה וגוונין שבאור פנימיים ומקיפים כו׳ הכל ממשיכים גם למטה מטה והיינו בחי׳ אתעדל״ע** [אתערותא דלעילא] **בלבד:**

وحتى في المجال العام، إلخ. وهناك يُنزِلون مصباح حنّوكا، وهو شأن اتحاد الضوء والزيت والفتيل، وألوان النور الباطنية والمحيطة، إلخ؛ فكل ذلك يُنزَل حتى إلى أدنى الدرجات. وهذا هو مستوى الاستثارة من الأعلى وحدها.

LikuteiTorah.com
الباراشا الحاسيدية

حول هذه الطبعة

This edition contains the Hebrew text وthe English translation.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

Our English translation, made from the Hebrew without Kehot's notes: CC BY-NC 4.0.

This edition as a whole: CC BY-NC 4.0. Shuls, schools and non-profit projects may copy, print and share it freely, and may ask for donations to cover the cost of printing; it may never be sold. Credit Kehot Publication Society and likuteitorah.com. https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/

الترجمة العربية والشروح: أُعدّت لموقع LikuteiTorah.com بمساعدة الذكاء الاصطناعي (openai/gpt-6-luna-pro:batch)، وقورنت بالنص العبري وبموقع سفاريا؛ ولم يراجعها محرر بشري بعد. يرجى التحقق من كل ما هو مهم بالرجوع إلى النص العبري.

طلب الريبي أن تُدرَس مَاماريم باراشا الأسبوع، «الباراشا الحسيدية»، خلال ذلك الأسبوع، موزعة على أيامه السبعة (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725 · Toras Menachem vol. 42, pp. 306–309). لماذا ندرسها، وما بركات الريبي: likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha/

مشروع مجاني غير تجاري؛ لا يُباع هنا شيء. والمشروع غير تابع لكيهوت أو سفاريا أو مكتبة لوبافيتش. © likuteitorah.com

من likuteitorah.com/ar/torah-ohr/mikeitz/10/

إهداء تكريمًا لـ

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ״ל

والد الريبي، ريب ليفي يتسحاق